

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1335/05
30.11.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Виде Петровић-Шкеро, Неде Антонић и Софије Вагнер - Личеноски, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, које заступа пуномоћник ВВ, адвокат, против првотуженог "ГГ" и друготуженог "ДД", са умешачем на страни тужених ЋЋ, кога заступа пуномоћник ЕЕ, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији и захтеву за заштиту законитости тужилаца изјављеним против пресуде Окружног суда у Зрењанину бр. Гж. 1641/2004 од 22.12.2004. године, у седници већа одржаној 30.11.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Захтев за заштиту законитости се као недозвољен одбацује.

Ревизија тужилаца се УСВАЈА и пресуда Окружног суда у Зрењанину бр. Гж. 1641/2004 од 22.12.2004. године УКИДА, а предмет се враћа другостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Другостепеном пресудом Окружног суда у Зрењанину бр. Гж. 1641/2004 од 22.12.2004. године, уважена је жалба тужених и умешача и првостепена пресуда Општинског суда у Зрењанину бр. П. 4248/2002 од 11.6.2004. године преиначена тако што су захтеви тужилаца за накнаду штете као неосновани одбијени, те је одређено да парничне странке носе своје трошкове, а тужиоци су обавезани да умешачу ЋЋ на име накнаде парничних трошкова плате 47.350,00 динара.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужиоци побијају другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Такође, тужиоци су, након пријема обавештења Републичког јавног тужиоца да поводом њиховог предлога неће изјавити захтев за заштиту законитости, у складу са одредбама чл. 418. Закона о парничном поступку подигли захтев за заштиту законитости 22.3.2005. године, наводећи да је због погрешне примене материјалног права у поступку за одлучивање о изјављеним жалбама почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст.2. тачка 5. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изјављеној ревизији и подигнутом захтеву за заштиту законитости у смислу чл. 419. Закона о парничном поступку, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија тужилаца основана, а да захтев за заштиту законитости није дозвољен.

У разлозима другостепене пресуде је наведено да се дана 24.10.1994. године догодио саобраћајни удес у насељеном месту ____, а чији су учесници били путнички аутомобили чији су власници били осигурани код тужених по основу ауто одговорности и тужиоци, који су возили бицикле. У овом саобраћајном удесу тужиоци су задобили тешке телесне повреде услед којих су претрпели нематеријалну и материјалну штету. За претрпљену материјалну штету тужиоци су сазнали одмах након саобраћајног удеса. Дефинитивно стање у погледу последица које су заостале код тужилаца услед претрпљених тешких телесних повреда је код оба тужиоца успостављено половином 1995. године, када су тужиоци сазнали за све видове претрпљене нематеријалне штете. Умешач на страни тужених је правноснажном кривичном пресудом првостепеног суда бр. К. 231/95 од 18.5.1995. године оглашен кривим за пропусте у наведеном саобраћајном удесу, а за кривично дело тешко дело против безбедности саобраћаја на путевима из чл. 195. ст.1. КЗ РС и осуђен је на казну затвора у трајању од три месеца. Застарелост вођења кривичног поступка за наведено кривично дело износи десет година и наступила је дана 24.10.2004. године. Тужба у овом спору је поднета 11.11.2002. године.

На основу наведених чињеница другостепени суд је закључио да је потраживање тужилаца за накнаду штете према туженима застарело у смислу чл. 376. ст.1. и ст.2. Закона о облигационим односима, те да се на тужене не може применити рок застарелости из чл. 377. Закона о облигационим односима, јер се тај рок односи само према извршиоцима кривичног дела, а не и према осталим одговорним лицима за накнаду штете.

Правно схватање другостепеног суда у дејству одредби чл. 377. Закона о облигационим односима на застарелост потраживања тужилаца за накнаду штете је погрешно.

Према ставу 1. члана 377. Закона о облигационим односима, кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гођење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гођења. Под

одговорним лицем се не подразумева само учинилац кривичног дела већ и лице које одговара за штету која је учињена кривичним делом иако сам није учинилац тог дела.

Уколико су тужени као осигуравајуће организације према прописима који су важили у моменту саобраћајног удеса били одговорни заједно са учиниоцем кривичног дела за штету коју су претрпели тужиоци, тада се и на њих односе одредбе чл. 377. ст.1. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, применом чл. 395. ст.2. Закона о парничном поступку, ревизија тужилаца је усвојена и побијана пресуда Окружног суда у Зрењанину укинута, а предмет је враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку потребно је имајући у виду наведено правно схватање поново одлучити о основаности жалби изјављених против првостепене пресуде.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости у смислу чл. 421. у вези са чл. 401. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да захтев за заштиту законитости није дозвољен.

Према одредби чл. 417. Закона о парничном поступку јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. ст.2. тачка 5. истог Закона, ако је противно одредбама овог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (чл. 3. ст.3. Закона о парничном поступку).

На основу овлашћења из чл. 418. Закона о парничном поступку, уколико јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у роковима предвиђеним законом, странка која је поднела предлог, овлашћена је да у року од 30 дана од дана пријема обавештења да јавни тужилац неће изјавити захтев за заштиту законитости, сама изјави овај правни лек. Ограничења у погледу разлога за изјављивање захтева за заштиту законитости и за странку, као и за јавног тужиоца садржана су у чл. 417. Закона о парничном поступку.

Како је по чл. 417. Закона о парничном поступку једини дозвољени разлог због кога се захтев може изјавити учињена битна повреда одредби парничног поступка из чл. 361. ст.2. тачка 5. Закона о парничном поступку, а у захтеву за заштиту законитости се указује на погрешну примену материјалног права, захтев за заштиту законитости тужилаца није дозвољен.

Из наведених разлога применом чл. 421. у вези са чл. 404. Закона о парничном поступку, Захтев за заштиту законитости је као недозвољен одбачен.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

СМ